

2.s.e. trinitatis

Jesus siger ifølge evangelisten Lukas: *Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja sit eget liv, kan han ikke være min discipel. Den, der ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel.*

Det er temmelig forfærdelig, hvad Jesus her siger. Og det er i alt fald ikke spor attraktivt eller en mulighed under disse konditioner at søge at være Jesu discipel. Det kræver både had til ens allernærmeste som at man kan bære det kors, den lidelse, som Jesus også bar. Det er svært at forlige sig med den tanke. Det er vist andre mere radikale typer, som kan være discipel af Jesus, er min umiddelbare tanke.

En anden af evangelisterne Mathæus bløder da i det mindste formuleringen lidt mere op, i det han lader Jesu sige, at man blot ikke må lade kærligheden til sin familie være større end til

Jesus. Her i Lukasevangeliet får vi det rådt for usødet.

Men kristentro – uanset hvad – og skulle vi have glemt det er i alt fald ikke en harmonisk feel-good bevægelse.

Guds komme til verden, hans besøg og nærvær her, er ganske vist ikke opløsningen af verden og det liv, vi lever, men den bringer forstyrrelse hos os – for her er mere og andet end det, vi kan sige os selv. Evangeliet er et glædeligt budskab, men er samtidig en sten i skoen.

Jeg ønsker derfor ikke at trække det kompromisløse ud af Jesu fordring, og det anderledes, radikale og grænseoverskridende i evangeliet, gøre evangeliet lettere og mildere end det er, men omvendt skylder vi også hinanden at forsøge at udfolde de hårde ord. Hvad vil det sige at hade? Hvad ligger der i dette had, og hvad er pointen i Jesu formulering om, at vi også skal bære korset. Er der andet og mere end at få spiddet vores eget selviske og materielle livsførelse.

Jesus siger: *Hvis nogen kommer til mig og ikke hader sin far og mor, hustru og børn, brødre og søstre, ja sit eget liv, kan han ikke være min discipel.*

Had er had mod nogen, lede og vrede over en anden og sig selv. Men når Jesus omkring vores tidsregningsbegyndelse taler om had taler han ikke om had som en følelse, men han formulerer sig her hårdt op imod, hvem vi skal respektere og ære.

Had handler her ikke primært om det at udtrykke sin vrede mod nogen og afvise dem, men om at tydeliggøre, at der er nogen du skal værdsatte mere end dig selv og dine nærmeste.

Jesus siger dybest set er, at det kan godt være du er glad for din familie og dine venner – ja, det er godt og betydningsfuldt og de giver dig glæde og bekymringer i hverdagen - men din families ære og din egen ære er mindre betydningsfuld end kærlighed til Gud, sådan som vi møder Gud i Jesus Kristus. Det er ikke dig selv og det, som

hører dit eget hus til, som du og I evner selv at skabe og forme, som giver livet mening og fylde. Det er først og sidst Gud, hans godhed, kærlighed og nåde.

α

På samme måde med den anden anstødssten ved Jesu ord i dag, når han siger: *Den, der ikke bærer sit kors og går i mit spor, kan ikke være min discipel.*

Her er ikke tale om, at du skal bankes op på et kors, henrettes som Jesus på Golgathas bakke. Men der ligger her i en fordring til os om at opgive vores eget, lade vores fokus være større en os selv. At bære Jesu kors er ikke at søge sit eget, søge at være til glæde og gavn for andre. Det er hengivelse til andre og at dele med andre. Gud, hjælpe os deri.

I Jesu navn. Amen